

VOLK.

Blizu vasi se je priklatil volk in delal vaščanom veliko škodo. Podavil jim je mnogo ovac in jagnjet. Vaščani so zato sklenili, da ga dobe v pest — naj velja, kar hoče. Lovci in več kmetov se je napotilo v hosto, kjer so domnevali, da se skriva požeruh. Ugledali so ga v globoki dolini, porastli tuintam z gostim grmičevjem, ko je ravno trgal ovco.

Volk zapazi, da gredo nadenj. Brž popusti ovco in zbeži. Lovci in kmetje pa za njim. Dolgo se jim je skrival po grmovju. Ko je pa uvidel, da ga bodo zajeli, zbeži prekanjenec iz gozda naravnost v vas.

Tam skoči čez plot na kmetiško dvorišče, da si kje poišče varen kotiček. Na srečo opazi pasji hlev. Pred njim je ležala veriga z ovratnikom. Brž potakne gobec skozi usnjat ovratnik in zleze pohlevno v pasji hlev.

Lovci pridrve na dvorišča, kamor so videli, da jim je volk ušel. Nikjer ga ni bilo videti. Odhite drugam.

Zveselil se je prekanjeni volk, češ, »zdaj sem rešen.«

Počasi zleze iz pasjega hleva, se zadovoljno pretegne in gleda, kod bi prišel najbliže v gozdič, kjer je bil.

Kar pa pride izza vogala domači pes Sultan. Začudeno pogleda, zarenči, plane ves srdit nesramnemu tatu za vrat in ga po hudem boju zadavi.

Tako je prišel grdi prekanjenec vendarle do zaslužka.

Ludovik Koželj.

MIR LJUDEM NA ZEMLJI!

Nocoj
drhtijo srca nešteta.
Nebo
rosi blagoslov
in mir svoj.

Čez plan zasneženo glas zvonov
kot vroča molitev gubi se,
in zdi se,
da hoče v vsak krov
in v vsako srce.

In preden je ura polnoči,
od vseh strani
ljudje
v hram božji hite.
In v vročih molitvah,
v zaupnih prošnjah
tam božjega Sinka časte.

Zapeli so zvonovi,
kot bi k ljubezni novi
nas zavabili . . .
O, da bi spor in srd ljudi
in vse sovraštvo pomirili!

Bojni ples počiva
vseokrog,
smrt se zbala je svetosti
te noči.
O, dobrotni Bog,
Tvoja roka, ki ljubezen
vedno nam deli,
naj doda nam milost tako,
da ne bo zastonj prelita
kri ljudi . . .!

Gnjevoš.

